Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 19. Den 1ste Juli 1896. 45de Aargang.

Tale af Præsident George Q. Cannon,

afholdt i en Forsamling af Præstedømmet i Birmingham den 3. Januar 1862.

(Optaget i „Skandinaviens Stjerne", 11. Aarg., Nr. 12.)

Idet jeg fremstaar for Eder her i Dag, Brødre, ønsker jeg at være i Besiddelse af den Frimodighed, som den Hellig-Aand giver, og endskjøndt jeg ikke har foresat mig noget Bestemt at tale om, vil jeg dog tale, som jeg kunde ønske, I vilde gjøre, hvis vor Stilling var omvendt. Jeg føler, at Guds Værk bliver mig kjærere Dag for Dag, og det er min bestandige Glæde at kunne gjøre Alt, hvad der staar i min Magt, for at paaskynde dets Fremgang.

De Vink, vi have faaet om Selvbeherskelse og Forbedring, ere saadanne, som jeg selv vil tilegne mig, og da de især ere givne til de Unge, anser jeg dem end mere anvendelige paa min egen Person, thi jeg betragter mig med Rette som en Yngling. Min Lyst er at forfremmes i Kundskaben om Gud og himmelske Ting — i Alt, hvad der er godt, helligt og ophøjende, saa jeg kan have Kraft til at arbejde for Guds Ære og hans Riges Udbredelse paa Jorden. Og jeg ønsker ligesaa inderlig at se mine Brødre, som have annammet Præstedømmet, besjælede af en levende Attraa efter at holde Guds Bud, og at vokse i Forstand angaaende Alt, hvad der kan danne dem til nyttige Medlemmer af dette Rige. Medens Broder Lyman talte om vor Stilling her i Livet og Fremtiden, der ligger foran os, kom jeg i Tanker om, at i Amerika anses en Mands Opdragelse ikke for endt, før han har foretaget en eller flere Rejser. Naar en Mand er bleven valgt til Senator eller Medlem af Kongressen, er hans første Formaal at gjøre en Tur til Europa, hvor han ved at færdes blandt de europæiske Nationer kan uddanne sig bedre for sit Kald ved at formere sine Kundskaber ved egen Iagttagelse og ved at gjøre sig bekjendt med de forskjellige Regjeringsformer og Institutioner samt deres Gavnlighed for Folket. Og rige Forældre sende deres Sønner til Europa, for at de kunne fuldende deres Opdragelse, ikke i Skoler eller Kollegier,

men ved at rejse — for at aabne deres Blik end mere ved at gjøre dem bekjendte med Folk og Gjenstande under andre Forhold og Omstændigheder. En Kongresmand ønsker at rejse og blande sig mellem Folket i andre Lande for at vinde en Kundskab og Erfaring, som han ikke kunde erhverve i sit Hjem, saa hans Ord kunne have Vægt ved given Lejlighed. I Kongressen anses Rejser som særdeles skikkede til at uddanne Folkets Repræsentanter for deres vigtige Post, og Meninger, fremsatte af Mænd, der have været i Udlandet, og som ved personlig Iagttagelse have gjort sig bekjendte med de forskjellige Love, Institutioner og Regjeringsformer, have ofte en afgjørende Vægt, medens de, der aldrig have forladt deres Fødeland, hverken kunne vække den Opmærksomhed eller Respekt hos deres Tilhørere som Førstnævnte.

Vi kunne for en stor Del betragte os som Rejsende. Jeg anser mine Brødre her, i Særdeleshed de unge, mig selv iberegnet, som satte i en Stilling, hvor vi kunne erhverve os Kundskab og Indsigt i Mangt og Meget, som vil være os til stor Gavn i Fremtiden. Vi befinde os i en Opdragelsesperiode, som, hvis vi sætte retteligen Pris paa den, vil være af uendeligt Værd for os i kommende Aar. Men dersom vi, der ere udsendte med Saliggjørelsens Evangelium, skulde forsømme at tilegne os al den Kundskab, som vor Stilling byder os, vil den gode Lejlighed være spildt.

Man er meget tilbøjelig til at tro, at intet Folk er saa langt fremme i nyttige Kundskaber som Folket i vor Hjemstavn, naar man aldrig har været udenfor samme. Et Amt eller en By har i Indbyggernes Øje ikke sin Lige i hele Verden, naar de aldrig have været andetsteds. Englænderen tror, at ingen anden Nation er lig den engelske og intet andet Land lig England. Waleseren har den samme Anskuelse om Wales. Det Samme var Tilfældet med Manden, der var født paa Øen Man, en lille Plet i det irske Hav, der næppe er stor nok til Anlæggelse af en ordentlig Hyrdelejr. Jeg har været der forunylig, og Alt, hvad der staar i Forbindelse med Øen Man, overgaar i de Indfødtes Tanker Alt, hvad der kan findes paa Jorden. Gaa, hvor Du vil i den vide Verden, og overalt vil Du finde den samme Følelse hos Folk, der ej have været udenfor Røgen af den hjemlige Arne, at intet Sted kan sammenlignes med deres, at ingen Skikke, Vedtægter og Institutioner ere saa gode som deres. Rejser aabne derimod vore Øjne for andre Landes og Folks Fortrin. De lære os, at ogsaa andre Nationer kunne gjøre Fremskridt i forskjellige Retninger, og at de, om end deres Sprog, Sæder og Produkter ere afvigende fra vore, dog ere i Besiddelse af megen nyttig Kundskab og modtagelige for en højere Kultur, og dersom Evangeliets Lys naar dem, kunne de blive velsignede ved det, ligesom vi ere blevne, og de kunne fryde sig ligesaa meget ved det som de, der vare Redskaber i Herrens Haand til at oplyse deres Forstand.

Enhver Ældste i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige skulde banlyse al Nationalfordom og derimod betragte alle Jordens Beboere som sine Brødre og Søstre. Vi maa ikke binde vore Følelser blot til en lille Plet, men altid erindre, at Gud har givet os hele denne Klode til at virke paa for at gjøre Godt, og at hver Plet af den i Syd og Nord, i Øst og Vest er ligesaa god som en anden, Zion undtagen. Et Sted kan vel have en smukkere Beliggenhed, en rigere Jordbund, et mildere Klima end et andet; men Gud skuer ned paa

det Hele og skjænker alle Menneskenes Børn sin Naade og Velsignelse i ethvert Land. Hvis vi kunde slaa denne Grundsætning fast i vort Sind, vilde vi søge at vinde Kundskab og Visdom ved vore Jagttagelser alle Vegne, hvor vi færdes. Dersom en Ældste, der er besjælet af denne Følelse, bliver sendt til England, vil hans Sind ikke være saa forsnævret, at han jo kan uddanne sig videre ved at optage, hvad der er godt og nyttigt hos den engelske Nation, hvilket han tidligere ej havde Lejlighed til at blive bekjendt med; han vil gaa frem med aabne Øjne og Øren for at opnaa al ønskelig Kundskab og Indsigt. Hvis han ser noget Godt hos de Engelske eller Skotske — en Skik, en Talemaade eller hvadsomhelst, der kan forbedre hans Væsen, bør han optage den; ligemeget hvor han finder det Gode, enten i Wales, de skotske Højlande, Irland eller hvor som helst i Verden, der bør han altid stræbe at tilegne sig det. Jeg ønsker ikke at rejse gjennem Verden med tillukkede Øjne og Øren, med de samme indskrænkede Begreber og Vaner, som indprentedes mig i Barndommen, men jeg ønsker at uddannes ved, hvad jeg ser og hører omkring mig. Jeg fandt meget, som var godt blandt Beboerne af Sandwich-Øerne, hvilket jeg søgte at tilegne mig. Jeg holdt ikke af deres Urenlighed, ej heller af, hvad der i deres Tale og Vandel stred mod Sædelighed og Renhed, men alligevel opdagede jeg meget, som jeg kunde optage med Nytte.

Siden min Ankomst til England har jeg set mange Ting, som jeg synes godt om, og mange Ting, som jeg afskyer. Jeg ser mange gode Skikke her i Landet, hvilke jeg agter at følge, men ogsaa mange, som jeg vil undgaa at komme i Berørelse med. Dersom vi vilde opfatte vor Stilling saaledes og handle efter denne Grundsætning, vil den menneskelige Naturs store Bog ligge opslagen for os allevegne, og af den kan man samle sig et langt større Forraad af Kundskab end af alle andre Bøger. Vi bør Alle stræbe at erhverve os saa megen Verdenskundskab, at vi kunne omgaas med alle Samfundsklasser og møde dem paa deres eget Gebet i Alt, hvad de rose sig af er godt — idetmindste søge at blive deres Jævnlige, om ikke deres Overmænd. Saaledes har jeg erfaret, at det er fordelagtigt at kunne skrive ortografisk rigtigt til Mænd, med hvem jeg har korresponderet, at kunne tale grammatikalsk og at have lidt Begreb om Etiketten. Alt dette har jeg fundet nyttigt ved mange Lejligheder og indser tilfulde Nødvendigheden af at være bekjendt med sine Omgivelsers Skikke og Vedtægter og rette sig efter dem, saavidt det er Visdom. Jeg mener ikke, at vi skulle indskrænke os til deres Former og føle os bundne i vor Optræden, men at vi bør være bekjendte med dem, saa at vi, naar vi komme i Selskab med vore Medmennesker, hvor der lægges Vægt paa dem, kunne undgaa at støde an derimod.

Under min sidste Mission i de Forenede Stater søgte jeg at høste det størst mulige Gavn af min Omgang med Folk af den højere Samfundsklasse ved med Opmærksomhed at iagttage deres Færd og lytte til deres Samtaler. Dersom en Mand vilde vandre gjennem Verden med den Tanke, som desværre mange af de Ældste nære: „Jeg er en Herrens Tjener, et bemyndiget Sendebud med Saliggjørelse til Menneskene, og om mine Ord just ikke ere saa velvalgte, bryder jeg mig Intet derom; hvis de ikke synes om dem, kunne de lade være!" tro I da ikke, at han vilde drive alle dannede Folk fra sig, selv om de elskede Sandheden? De tro ikke, at vi ere

Guds Tjenere, og de dømme os efter vort Udseende, vore Manerer og vor Tale, som de synes maa staa i Forhold til den høje Stilling, vi sige, at vi indtage. Jeg venter at se den Dag, da de unge Mænd, som nu vokse op, kunne optræde i højere Kredse, end deres Fædre kunde vise sig i, og staa paa en anden Fod med Nationerne end vi. Gud har erklæret ved sine Profeters Mund, at dette Rige skal vokse og tiltage paa Jorden.

De Ældste i Israel ere nu Gesandter hos Nationerne, udsendte fra det himmelske Hof med Saliggjørelsens Evangelium til Menneskenes Børn; men den Tid vil komme, da de skulle faa en anden Gesandtskabs-Virksomhed. Nationerne skulle ikke totalt ødelægges paa en Gang, som Mange forestille sig; de skulle vedblive at eksistere og ville for en stor Del beholde deres nuværende Regjeringsformer; og Guds Rige skal ikke altid blot indtage sit nuværende religiøse Standpunkt, men vil blive en politisk Magt, kjendt og anerkjendt af Jordens Nationer, og det kan derfor gjerne hænde, mine Brødre, at I blive udsendte for at repræsentere denne Magt som dens lovligt bemyndigede Ambassadører. Jeg kan ligesaa godt tro det som ikke tro det. De unge Mænd, som ere her i Dag, kunne godt blive kaldte til at repræsentere Guds Rige ved fremmede Hoffer, og det er derfor nødvendigt at forstaa, hvorledes I skulle opføre Eder i hvilkensomhelst Kreds, Eders Kald maatte føre Eder ind i — ikke tage Del i deres usle Intriger eller binde Eder til deres Ceremonier, ikke stivne til Billedstøtter i deres kolde, ubøjelige Etikette eller nedværdige Eder til at gjøre Noget, som er uret, men dog kjende alle de Regler, Skikke og Former, som iagttages i de forskjellige Kredse, saa I kunne optræde med sømmelig Værdighed uden at støde an mod nogen af dem.

Tro I, den Hellig-Aand vil udføre alt dette for Eder? Hvis saa, da have I en anden Mening om den Hellig-Aands Funktion end jeg. Jeg har stor Tillid til Guds Aand og dens Bistand, men jeg har ogsaa stor Tillid til mine egne Bestræbelser under dens Vejledning. I alle vore Forsøg paa at forbedres vil den staa os bi, og den giver os Visdom i al vor Vandel og er en uskatterlig Hjælper for os i vore Forskninger efter Sandheden.

Jeg ønsker især at se mine unge Brødre bestræbe sig for at faa alle deres Mangler udfyldte; jeg ønsker at høre dem tale saa grammatikalsk og se dem opføre sig med saadan Anstand som den bedste Mand paa Jorden. Hvad Slutning komme de Dannede i Verden til, naar de se ham opføre sig kejtet og høre ham røbe sin Uvidenhed? De anse ham for en stakkels enfoldig Taabe, som Ingenting ved; og om han end kjender Sandhedens Principer, have de i hans Mund ingen Indflydelse paa Størstedelen af Menneskene formedelst de Begreber, de have dannet sig om ham som Følge af hans Mangel paa Dannelse og gode Manerer. I have været længe nok blandt Nationerne, Brødre, til at have erfaret dette.

Jeg taler ikke paa denne Maade, fordi jeg anser mig selv som fuldkommen, thi jeg ved, jeg kan drage Nytte af de gjorte Bemærkninger, og jeg ønsker at lære saa meget Godt, som det er muligt. Ej heller taler jeg saaledes for at finde Fejl hos nogen af mine Brødre, thi jeg kjender fuldt vel de ugunstige Forhold, hvori de fleste af dem have levet; men nu, da vi have Lejlighed dertil, ønsker jeg, at vi skulle samle os al nyttig Kundskab og Erfaring.

Profeten Josephs Stræben hele sit Liv var at berede og uddanne sig for den ophøjede Stilling, han vilde have indtaget, hvis han havde levet, og som han endnu vil indtage paa Jorden. Det Samme er Tilfældet med Præsident Young. Hans Talers Tydelighed og Kortfattethed bærer Vidnesbyrd herom. Vi ere udsendte for at prædike Evangeliet i Verden. Hvad Middel betjene vi os af for at meddele vore Medmennesker Sandheden? Sproget — Ord, hvorved Sætninger udveksles og Tanker meddeles fra Mand til Mand. Bør vi derfor ikke søge at forbedre os i Sprogets Brug, da dette er et af Hovedmidlerne til at forfremme dette store Værk? Bør vi ikke gjøre os saa fuldkomne og behagelige som muligt uden at binde os til de Vantroendes Smaalighed eller gjøre os til deres Ligemænd i det, som er syndigt og uret? Der er Intet i Evangeliet, som forbyder os dette, og Uvidenhed er aldeles ikke ønskelig.

Jeg har hørt Enkelte paastaa, at man bor være uvidende, fordi Mange, som have Kundskab og Dannelse, ere faldne fra, og de ere komne til den Slutning, at disses Frafald var en Følge af deres Lærdom. Jeg kan slet ikke fatte, hvordan Uvidenhed kan være en Rekommendation, ej heller indser jeg, det er Noget, man kan være stolt af. Sandt nok, Folk have lagt Guds Aand tilside og stolet paa deres egne Evner; men de Udannede have gjort dette ligesaa vel som de Lærde. Jeg har kjendt simple Folk, som ved Herrens Aands Bistand have udrettet meget Godt, men som efter en Tids Forløb ere blevne saa indbildske, at de troede, de kunde prædike uden dens Hjælp, og ere gaaede tilbage paa Grund af saadanne Følelser. Havde de været dannede Mænd, vilde det Samme have været Tilfældet.

Jeg mener ikke, at verdslig Visdom er absolut nødvendig. Gud har valgt de Svage og Skrøbelige paa Jorden til at udrette sin Gjerning. (Præsident Rich: „Han kunde ikke faa Andre!") Broder Rich siger, han kunde ikke faa Andre, og det er sandt; men disse Skrøbelige maa derfor udrustes med Evner, svarende til det Arbejde, der ligger foran dem, og hvorvidt de kunne blive skikkede dertil, beror for en stor Del paa dem selv.

Det kan synes, som jeg lægger for megen Vægt paa disse Ting, men det er dog nødvendigt, thi vor Stilling og Vækst i dette Rige fordrer det. De første Bøger, jeg anskaffede mig, da jeg blev sendt ud for at prædike, var en Bibel og en Ordbog, og jeg raadførte mig omtrent ligesaa meget med den ene som med den anden. Naar jeg traf et Ord, som jeg ikke kjendte, søgte jeg straks efter dets Betydning, Afledning og Orthografi (Bogstavering). Paa denne Maade erhvervede jeg megen nyttig Kundskab, og naar jeg nu træffer et Ord eller en Frase, som jeg er ubekjendt med, falder det ganske naturligt for mig at søge efter det, indtil jeg har fundet den forønskede Oplysning.

Jeg tænker ofte, naar jeg modtager Breve fra Brodrene i Missionen, at de ikke indse Vigtigheden heraf. Mange af Eder have gode Evner, men I lade dem ligge i fuldkommen Dvale. Hvor let vilde det ikke være for Eder, efter at have skrevet et Brev, at omskrive det ved Hjælp af et Leksikon og idetmindste faa hvert Ord stavet rigtigt. Det vilde være bedre at skrive blot halvt saa meget og faa det rigtigt, og med Tiden vilde I kunne skrive baade mere og bedre end nu; thi I vilde ikke behøve at standse hverken for at studere, hvorledes I skulde udtrykke Eder, eller hvordan et Ord skulde staves.

Jeg taler saa ligefrem herom, fordi jeg ønsker at se Eder gjøre Fremgang i denne Retning og derved blive bedre skikkede til en hvilkensomhelst Stilling, I maatte blive kaldte til. Jeg har altid ønsket, at mine Brødre vilde rette paa mig, naar de opdage noget Forkert i min Tale eller Skrift. Derved vilde I passe langt mere paa enhver af Eders egne Udtalelser og lægge nøjere Mærke til Andres Sprog. Ved at studere Ordenes Ortografi og rette Anvendelse vilde I bedre kunne forstaa Betydningen af, hvad I læse, og det vilde tilsidst blive Eder en Vane aldrig at tage en Bog i Haanden, uden at Eders Opmærksomhed var fæstet paa Stilen, Ordføjningen og Sproget hos de forskjellige Forfattere og Oversættere for at udlede den bedste Oplysning deraf i sproglig Henseende saavel som af de Principer, den indeholder. Det er behageligt for mit Øre at høre en Mand bruge et smukt og korrekt Sprog; det lyder som Musik og øver en god Indflydelse paa Tilhørerne. Vi ere udsendte til Nationerne for at lære dem Sandheden, derfor bør vi altid stræbe at fremstille den saaledes for dem, at det ikke giver Anledning til Misforstaaelse, og ved at vænne os hertil fra Ungdommen ville vore Ord under den Hellig-Aands Ledelse have en overbevisende Kraft for de Oprigtige af Hjertet. I Prædiken kunne vi blive lig Nephiterne og i Skrivning lig Jareds Broder, om hvem der siges, at „hvad han skrev var mægtigt, ligesom Du (Herren) er mægtig, til Overbevisning for Enhver, der læste det."

Naar vi gaa herfra til Posthuset, kunne vi ikke tage denne Vej i et Skridt, endskjøndt den Tid nok vil komme, da vi kunne bevæge os med samme Lethed som Jesus, da han besøgte de gamle Nephiter (han gik fra dem til sin Fader og derefter til de ti tabte Stammer og Nephiterne paa fire og tyve Timer); men for at naa Posthuset maa vi tage mange korte Skridt. Saaledes gaar det ogsaa med Erhvervelsen af Kundskab; vi lære lidt en Gang, lidt en anden Gang, og vi ville paa denne Maade naa det Maal, vi stræbe efter.

Disse Punkter have Intet at betyde for visse Ældster. De tænke: „Aa, vi ere snart færdige med vor Mission, og da have vi ikke nogen Brug for disse Ting!" Vi ere ikke færdige med vor Mission, saa snart som I tro, thi den vil vedvare, saa længe vi ere trofaste; en Verden ligger for os, der skal gjenløses og gjenfødes, og disse Fortrin ville være os til Nytte i al Evighed. Jeg er vis paa, at der ikke findes en Broder her i Dag, som jo beklager de gunstige Lejligheder, han har forsømt; og hvis han ikke iagttager Lejligheden bedre herefter, vil han hele sit Liv beklage sin Ligegyldighed. Lad aldrig den Stund oprinde for Eder, at I med Bedrøvelse se tilbage paa Eders slet anvendte Tid, tænkende: „Hvormange Timer har jeg ikke bortødslet til Unytte, som nu, da min Ungdoms Kraft og Styrke er borte, ere tabte for bestandig!" Neppe nogen Dag gaar hen, uden at de Fleste kunde spare nogle Minuter og maaske Timer, og hvis man anvendte disse til Erhvervelsen af nyttig Oplysning, vilde man snart have samlet sig et godt Forraad af Kundskaber. Hvis I blot vilde ofre en kort Tid daglig til Studium af et Fag, vilde I inden Aarets Udgang forbavses over den Mængde Kundskab, I have erhvervet i denne Retning.

Jeg har talt nok om denne Gjenstand; men der er en anden Ting, jeg vil henlede Eders Opmærksomhed paa. Jeg har ved mine Rejser gjennem Grenene erfaret, at uagtet Alt, hvad der

er skrevet og talt derom, vedbliver fremdeles en Uskik at herske, som der atter maa rettes paa, og det er, at naar Konference- eller Distrikts-Præsidenterne besøge en Gren, maa de sidde omtrent som et Nul, indtil det behager Forstanderen at overlade dem en Del af Tiden. Han skal sædvanligvis først gjøre „nogle Bemærkninger" selv som Introduktion, før det tillades dem at tale, ved at fortælle de Tilstedeværende, hvad de kunne vente at høre, og hvor godt kvalificeret Præsident Den og Den er til at belære dem. Efter at have snakket frem og tilbage paa denne Maade en halv Times Tid eller mere faar Distrikts- eller Konference-Præsidenten endelig Lov til at tale, hvorefter Forstanderen naturligvis atter maa op og fremhæve Nødvendigheden af at efterleve de givne Lærdomme, som om de ikke havde tilstrækkelig Kraft eller kunde forstaas af Forsamlingen uden hans Hjælp. Maaske han slet ikke har Lyst til at tale, hvorfor han naadigt overlader Tiden til sine Foresattes Afbenyttelse. Det synes, som om Forstanderen er den højeste Myndighed i mange Grene, at Distrikts- og Konference-Præsidenterne kun have Lidet eller Intet med Grenen at bestille, uden hvad det behager ham at tilstaa dem. Forstanderne kunne ikke rejse om, derfor maa de have en Konference- og en Distrikts-Præsident til at rejse for sig; men naar disse paa deres Tur komme til dem, tro de, at de slet Intet have med Forsamlingerne eller Grenens Anliggender at skaffe! Saaledes synes Mange at have opfattet Tingen, dersom vi tør dømme efter, hvad vi have set. Naturligvis, der er mange Undtagelser blandt Forstanderne i denne Henseende.

Jeg ønsker, at vi skulle forstaa dette Punkt rigtigt, før vi skilles ad, saa den rette Orden kan iagttages og Guds Aand trives. Herren valgte først en Apostel Joseph Smith til at begynde dette Værk, og han organiserede ikke Kirken, før han havde faaet Apostelskabet; derefter valgte han Højpræster, andre Apostle og de Halvfjerds til at gaa ud blandt Nationerne i hans Sted, da han selv ikke kunde forlade Zion. Han behøvede stedse mere Hjælp til at opbygge Riget; derfor kaldte han disse Mænd og lagde en Del af det Præstedømme, han selv besad, paa dem. Han kunde jo ikke dele sig selv og sende en Del hid, en anden Del did, derfor sendte han dem ud med sin Myndighed til at handle i hans Sted, ligesom han handlede i Kristi. Hans Myndighed skrev sig altsaa fra Apostelskabet, og da han var den første Apostel, præsiderede han følgelig ethvert Sted, hvor der var Hellige. Sæt, at Broder Joseph skulde komme her i Dag, tro I, han vilde sætte sig upaaagtet ned, indtil Forstanderen for Birmingham Gren fandt for godt at lade ham faa Ordet? De, som tænke saa, have kun daarligt Begreb om Guds Riges Orden. Vi, som staa som Præsidentskab for hele Missionen, have Ret til at handle i hvilkensomhelst Gren. Om der end var 500 Forstandere tilstede her, vilde deres samlede Myndighed ikke kunne berøve os vor Ret til at tale og handle, og dersom de forstode deres Stilling, vilde de vide dette.

Distrikts- og Konference-Præsidenterne ere kaldte til at hjælpe Præsidentskabet, og Forstanderne ere kaldte til at hjælpe dem paa samme Maade, som Joseph kaldte sine Medhjælpere. Præsidentskabet kan ikke være i alle Grene paa en Gang; kunde de det, vilde de ikke behøve hverken Distrikts-Præsidenter, Konference-Præsidenter eller Forstandere. Disse Embedsmænd ere kaldte netop til at handle i deres Fraværelse. Naar

der er et Møde i et Distrikt, hvor baade Distrikts-Præsidenten, Konference-Præsidenten og Forstanderen ere tilstede, hvis Ret er det da at præsidere? Hvem er mere berettiget dertil end Distrikts-Præsidenten? eller i dennes Fraværelse Konference-Præsidenten? Hvordan vilde det tage sig ud, naar en Forstander præsiderede i en Forsamling, hvor disse hans Foresatte vare tilstede, og han opfordrede dem til at bede eller tale? Det vilde være ligefrem Brud paa den indstiftede Orden og en Tilranelse af en Magt, der ikke tilkom ham. Vil Herrens Aand tilflyde de Hellige gjennem en Mand, der optræder paa denne Maade? Nej, Aanden er da krænket og Ordenen forstyrret. Naar hans Præsident kommer, ligemeget hvilken, lad ham da sige: „Jeg overlader Forsamlingen til Deres Bestyrelse, hvorledes ønsker De, vi skulle forholde os?"

Jeg ønsker, at de Ældste skulle forstaa enhver Mands Rettigheder, der er sat til at præsidere; først da vil der blive Orden i denne Ting. Jeg ved ikke, hvor en Distrikts-Præsident skulde præsidere, dersom ikke Konference-Præsidenterne vilde være saa artige at overlade ham Præsidiet i deres Forsamlinger.

Jeg har hørt forskjellige Lærdomme om Menneskenes Rettigheder, hvilke bør respekteres; men lad mig spørge: Har da en Konference- eller Distrikts-Præsident ingen Rettigheder? og hvis han har, hvilke ere de? Enhver bør respekteres i sin Plads; derfor maa heller ikke en Konference-Præsident skyde alle sine Undergivne tilside og kun stille sig selv frem, hvor han er; det vilde være den modsatte Yderlighed. Vi bør altid søge at undgaa Yderligheder af ethvert Slags, hvor tilbøjelig man end er dertil. Dette har man Eksempel paa med Hensyn til Tienden. Fordi de Hellige ere blevne underrettede om, at Tiendeydelsen er en frivillig Sag, gaa de straks til den modsatte Yderlighed og betale slet ingen Tiende. Vi maa vogte os for at gro fast i vore Sædvaner eller at være for formelle i vor Tale, saa at der lægges Baand paa Guds Aand. Jeg vil hellere høre en Fejtagelse i hver Sætning end se Aanden krænket ved, at man binder sine Ord til visse Regler og stereotype Vedtægter, thi det vilde være en værre Fejl end den første.

Lad os altid være besjælede af Guds Aand og vejledede af den i Alt, hvad vi sige og gjøre, da kunne vi vide, hvorledes vi bør forholde os under alle Omstændigheder her i Livet. Man kan lære mere ved at lytte til Aandens Hvisken end af hvilkensomhelst anden Kilde. Dog har jeg ofte set den forvekslet med Menneskets Aand. Grunden dertil er, at Vedkommende ikke forstaar dens Virkninger og ikke formaar at skjelne den fra andre Indflydelser. Vi skulde lære at give Agt paa dens Hvisken, saa at vi, naar den taler med sin sagte, milde Røst, kunde forstaa den lige saa godt, som om den talte højere end Tordenen. Vi ønske, I skulle være Frelsere blandt Folket, og at enhver Ældste vil drage Omsorg for Alle, der ere anbetroede til hans Varetægt, og altid ledes af en sagtmodig Aand.

Naar vi se nogen Uret, ville vi ofte, paa Grund af vor Tilbøjelighed til at gaa til Yderligheder, trampe det Onde under Fødder, og Barmhjertighed synes til saadanne Tider at være ganske fremmed for os. Lader os vogte os for saadan Færd, især for Fordomme, og lader Retfærdigheden være ledsaget af Barmhjertighed, Venlighed og Kjærlighed. Det er mit inderligste Ønske at virke i den Plads, hvor Gud har stillet mig, saa at Barmhjertighed og Retfærdighed kunne følges ad hos mig. Denne Aand skulde enhver Broder stræbe at tilegne sig.

Jeg takker Gud for, at der hersker saa god en Aand i denne Mission som for Nærværende. Udsigterne for Værkets Fremme ere glimrende, Brødrene besjæles af Guds Aand og forstaa Zions Lærdomme. Vi bør altid dyrke denne Aand og efterleve disse Lærdomme; lader os i vore forskjellige Kald spørge os selv, hvordan Kirkens Præsident vilde handle i vort Sted, om vi end ikke kunne tænke os, hvordan Jesus vilde handle, hvis han indtog vor Plads. Vi kjende Kirkens Præsident, hans Følelser og hans Færd, og naar vi behøve Visdom, Kjærlighed og Barmhjertighed, lader os da tænke os, hvordan han vilde forholde sig under vore Omstændigheder. Hvis vi iagttage dette, vil Folket velsigne os, og vore Veje ville være retfærdige for Herren bestandig. Jeg ved Intet, der kan give mig større Glæde, end at de Hellige, blandt hvem jeg har arbejdet, kunne sige, naar de komme hjem: Du har aldrig gjort Noget for at skade os, eller som ikke havde til Hensigt at gjøre os lykkelige! Lader os være vise i al vor Vandel, saa at vi kunne virke til det Gode for Herrens Ansigt og altid nyde den Glæde, vi nu føle ved Bevidstheden om, at vi have det evige Livs Ord til Frelse for Guds Børn, som ere ham ligesaa dyrebare som vi selv. Maa Gud velsigne os og skjænke os sin Aand i rigeligt Maal, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Den 1. Juli 1896.

Selvmord.

Et af den moderne Tids store Onder ere de talrige Selvmord, som finde Sted i de kristne Lande, og som ere tiltagne i en forbavsende Grad i denne Slægt. Aarsagerne hertil ere yderst forskjellige, men ikke de, man naturligt vilde antage. Man vilde snarest søge Grunden i Trang til Livets Nødvendigheder; men dersom det var saaledes, vilde Tilfældene særlig indtræffe blandt de Fattige, hvilket Kjendsgjerningerne ingenlunde stadfæste. Personer i Velstand gjøre dette farlige Skridt lige saa vel som de Trængende. Sorg, Mismod, Skuffelse, Trang og andre Aarsager angives som Grunde; men hovedsagelig maa Grunden søges i en urigtig Opfattelse af Livets Hensigt.

Livet er en Prøvestand, og Enhver har sine Prøver eller sin Byrde at bære. Denne forøges undertiden meget eller gjøres næsten utaalelig ved Menneskets uvise Fremgangsmaade. Herren har tilskikket sine Børn en Prøve, en Byrde afpasset efter deres Omstændigheder, og Ingen burde vægre sig ved at bære den eller søge at nedlægge den i Utide; thi den har en vis Hensigt og vil bringe en rig Belønning.

Det er klart, at Menneskene ikke forstaa Vigtigheden af dette Liv eller Nødvendigheden af at berede sig tilbørligt for at indgaa i det tilkommende; thi dersom de forstode dette, vilde de aldrig paatage sig at regulere disse Affærer. Nogle synes at antage, at naar de møde Modgang og Skuffelse eller blive utilfredse med Livet, kunne de befri sig derfra og finde Hvile ved selv at aabne

Døren for det Tilkommende. Det er nedarvet som en Legende fra Profeten Joseph Smith, at den Fred, som en Selvmorder søger, vil han ikke finde; men hans Aand vil blive en Flygtning, indtil den bestemte Tid kommer, da Herren vil kalde den tilbage fra sin jordiske Prøvestand. At en saadan Gjerning vækker Herrens Mishag fremgaar deraf, at han ikke tillader, at der i Templerne udføres nogen Ordinanse for en Selvmorder.

Intet Menneske har Ret til at ile ubuden fra dette Liv ind i det tilkommende. Dersom en Missionær forlader sin Plads imod sine Foresattes Raad og vender hjem før den bestemte Tid, betragtes han som en Desertør og som uværdig til sin Kaldelse; men dette er en ubetydelig Handling i Sammenligning med den at tilintetgjøre sin jordiske Tilværelse og forlade den Plads, som Gud har bestemt for os her i Verden. Det menneskelige Liv er af for stor Betydning til at kunne slukkes paa den Maade uden at paadrage sig Herrens Mishag. Gud har visdomsfuldt givet os en Prøvestand, og Ingen burde skride forstyrrende ind i hans Hensigter.

Mennesket er Skabningens Herre. Han nedstammer fra Gud og har faaet et Tabernakel af Kjød og Ben; han burde anse det som en uvurderlig Gave og gjøre Alt, hvad der staar i hans Magt, for at bevare det. Gud har givet os Love og Undervisning angaaende Maaden, hvorpaa vi bedst kunne bevare vore Legemer, men han har aldrig givet Nogen den mindste Opmuntring til at ødelægge Aandens Tempel, som han har beredt.

Ved disse Bemærkninger maa det erindres, at der er Forskjel paa disse Tilfælde. Der gives Tilfælde, hvor Individer, som tilsyneladende have levet et godt Liv, pludselig miste Forstanden, og som i denne Stilling ødelægge deres Liv. Saadanne Tilfælde ere vidt forskjellige fra de almindelige.

Selv det dyriske Liv burde ikke ødelægges unødvendigt. Alle Mennesker, og især de Sidste-Dages Hellige, burde udvise Barmhjertighed og Medlidenhed mod den dyriske Skabning. Den Vane at ødelægge eller plage Dyrene for Fornøjelse eller Jagtlyst burde afskaffes af enhver rettænkende Mand. Gud har skabt Dyrene til Menneskets Gavn og Fornøjelse og, naar det gjøres fornødent, til dets Underhold; men han har ikke tilladt, at der hensynsløst ruttes med deres Liv. Den dyriske Skabning fryder sig ved Livet og priser Gud paa sin Vis.

Ankomst.

Følgende Missionærer fra Zion ankom den 16. Juni:
Jos. H. Jenson fra Union og A. K. Lundin fra Salt Lake City, Utah.

Beskikkelse.

Ældsterne Jos. H. Jenson og A. K. Lundin beskikkes til arbejde i Göteborgs Konference.

C. N. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Herren bereder Vejen for sine Tjenere.

I Aarene 1879, 80 og 81 arbejdede jeg som Missionær i mit Fødeland. Jeg blev beskikket til at præsidere over to større Grene, Syd- og Vest-Sjælland, i Kjøbenhavns Konference. Flere Ældster arbejdede i disse Grene. I Aaret 1880 blev Ældste Jacob Hansen fra Bear River City, Utah, beskikket til at arbejde paa disse Egne. Han havde ikke tidligere været paa Mission, og det var selvfølgelig noget uvant for ham; men han var en ydmyg Mand og vilde gjerne udføre sin Mission til Guds Navns Ære.

Han ønskede en Efteraarsdag at følge med mig paa en Tur blandt Fremmede. Efter at have nedbedt Guds Velsignelse over de Hellige, hos hvem vi opholdt os, forlode vi Huset tidlig om Morgenen. Broder Hansen besluttede at efterlade sine Penge og stole paa Herren med Hensyn til vort Ophold. Da vi havde vandret nogle Mil, begyndte vi at besøge den landlige Befolkning, talte med dem om Kristi Evangelium og formanede dem til at omvende sig fra deres Synder og søge Herren. Ingen syntes at bryde sig om, hvad vi sagde. Vi efterlode nogle af vore Smaaskrifter i hvert Hus. Natten nærmede sig; vi havde Intet spist siden om Morgenen, og der var ingen Udsigt til at faa hverken Spise eller Logi. Vi vare flere Mil fra de Hellige og følte ingen Attraa til at gaa til dem; thi de vare for største Delen fattige. Vi stolede paa, at Herren vilde aabne en Udvej for os. Ved den Tid passerede vi en lille Kirkegaard og besluttede at gaa derind for at anraabe Herren. Jeg opsendte Bønnen og bad Herren at aabne en Udvej for os og berede et Sted til vort Ophold i den tilstundende Nat.

Efter at vi havde opsendt vore Bønner til Naadens Trone, fortsatte vi vor Vandring, men vidste ikke, hvorhen vi skulde gaa, eller hvad vi skulde gjøre. Medens vi gik henad Vejen, kom vi til et fint toetages Murstenshus. Jeg følte mig paavirket til at aflægge et Besøg der. Vi gik derhen, bankede paa Døren; en velklædt Herre kom imod os og bad os at komme ind. Vi gjorde saa og befandt os tilsyneladende i et Slags Kontor. Jeg var Ordføreren og fortalte, hvem vi vare, og hvad vor Beskjæftigelse var. Han spurgte, om vi vidste, hvem han var. Vi svarede nej, hvorpaa han underrettede os om, at han havde Fuldmagt til at arrestere os, dersom han ønskede det, eftersom vi ingen Ret havde til at sælge Bøger eller Skrifter. Jeg svarede, at jeg ikke troede, han kunde gjøre det; thi vi havde ingen Bøger solgt; vi havde uddelt dem gratis; kun i Tilfælde, hvor Folk tilbød os Penge for Bøger, havde vi modtaget dem, fordi vi maatte betale for Trykning og Indbinding af Bøgerne. Efter nogen Samtale begyndte jeg at fortælle ham, at vi vare udsendte for at advare vore Medmennesker og underrette dem om, at Herren igjen havde talt fra Himlen og gjengivet det hellige Præstedømme til Menneskenes Børn; men han brød sig ikke om vor Advarsel. Han sagde, at der var megen Kristendom i Landet, og at det vilde være bedre for os at rejse tilbage og beskjæftige os med noget Andet.

Jeg havde en lille Vadsæk i min Haand, og han ønskede at vide, hvad

den indeholdt. Jeg aabnede den, og øverst laa et lille Skrift med Titlen: Indbydelse til Guds Rige. Han saa paa dette og sagde, at dersom Gud ønskede, at han skulde komme til hans Rige, maatte han selv komme og forevise Indbydelsen.

Det var nu bleven temmelig mørkt, og vi vidste ikke, hvor vi skulde faa Natteherberge, saa vi besluttede at forlade Huset. Broder Hansen ventede allerede uden for Døren. Da jeg tog min Hat og beredte mig til Afsked, aabnede Manden sin Skrivepult og tog Noget ud af den. Jeg bød ham Farvel, men han rakte sin Haand ud imod mig med de Ord: „Tag dette og benyt det til Eders Natteherberge". Jeg blev meget overrasket, thi han udtalte de samme Ord, som jeg gjorde Brug af i min Bøn til Herren, da jeg paa Kirkegaarden bad ham om at aabne en Udvej for os. Jeg saa ikke paa Pengene; men jeg bad Herren velsigne ham for det Gode, han havde gjort os.

Da jeg kom ud paa Gaden til Broder Hansen, sagde jeg: Hvad tror Du, jeg har i min Haand; thi jeg troede ikke, at han antog, der var noget Godt ved den Mand, at dømme efter den Maade, hvorpaa han talte. Jeg aabnede min Haand og fandt, at han havde givet os to Kroner, tilstrækkeligt til vort Natteherberge. Vi følte os taknemmelige mod Herren og kunde nu gaa til det nærmeste Gjæstgiveri.

Da vi gik ud fra den lille Landsby, hørte jeg en Stemme sige: Brug ikke Pengene til Logi, men kjøb Fødemidler for dem og gaa til Broder Folkesen; thi de have Intet at spise, og der staar en Seng beredt til Eder.

Jeg fortalte Broder Hansen, hvorledes jeg følte mig paavirket af Aanden til at bruge Pengene. Han var af samme Mening, og da vi kom til den næste By, kjøbte vi Fødemidler for Pengene og fortsatte derpaa Rejsen mod Br. Folkesens Hjem, en Distance paa 3/4 Mil. Da vi ankom dertil, saa vi Lys i Huset, og gjennem Vinduet kunde vi tillige se en Seng, som stod beredt til os, ligesom Aanden havde tilhvisket os. Da vi bankede paa Døren, aabnede Søster Folkesen den med disse Ord: „Jeg vidste, at I vilde komme". Hun følte sig meget bekymret, thi hun havde Intet at spise i Huset, og hendes Mand var endnu ikke kommen hjem.

Da vi kom ind, satte vi, hvad vi havde kjøbt, paa Bordet. Søster Folkesen saa paa det, brast i Graad og sagde, at det var en Skam, at vi skulde bruge vore Penge paa den Maade. Vi bød hende at lade Bekymringen fare og skynde sig med at berede Maaltidet; thi vi havde Intet spist siden tidlig om Morgenen. Medens vi saaledes talte, kom Br. Folkesen ind i Kjøkkenet til sin Hustru og sagde: „Moder! Jeg kunde ikke faa noget Brød. Jeg fik ikke Betaling for mit Arbejde i Dag, og Bageren vilde ikke lade mig faa Noget paa Kredit. Vore Brødre ere her, og vi have Intet til dem at spise". Da han aabnede Døren ind til Stuen, hvor vi vare, og saa Bordet dækket med Fødemidler, begyndte han at græde som et Barn og sagde med Taarer i Øjnene: „Dette er for Meget for Eder at gjøre. I have forladt Eders Hjem og Familier for vor Skyld og kjøbe nu tillige Fødemidler til os."

Du skal ikke bekymre Dig over dette, svarede jeg; lad os gaa tilbords, thi vi ere hungrige, og vi tro, at baade Du og Din Hustru ogsaa ere hungrige; naar vi have spist, ville vi fortælle, hvorledes dette er gaaet til.

Derpaa satte vi os tilbords og takkede Herren for de talrige Velsignelser, som han tildelte os, og nedbad hans

Velsignelse over den Føde, som han paa en saa øjensynlig Maade havde beredt for os og for de værdige Hellige. Vi nød en god Aftensmad med det bedste Krydderi af Alt — en god Appetit.

Da vi havde spist, fortalte vi Broder og Søster Folkesen vor Dags Erfaring, og hvorledes vi erholdt Pengene. Da de hørte dette, brast de i Graad paany, og vi kunde heller ikke tilbageholde vore Taarer. Disse vare ikke Sorgens, men Glædens Taarer, thi vi vare forvissede om, at vi havde en god og barmhjertig Fader i Himmelen, som vaager over sine Børn og sørger for deres Nødvendigheder paa sin egen Maade og i sin egen Tid.

Broder Folkesen og hans Hustru døde for flere Aar tilbage i fuld Tro paa Guds Værk. De have en Søn og en Datter i Zion, Begge trofaste i Kirken. — (Millennial Star.)

H. F. F. Thorup.

Herrens Dag og den jødiske Sabbat.

Er Lørdagen — den syvende Dag i Ugen — eller Søndagen — den første Dag i Ugen — de Kristnes Sabbat? Dette er et af de Spørgsmaal, som vore Ældster ofte møde paa deres Mission. Det har været Gjenstand for megen Diskussion, og Mange klynge sig vedblivende haardnakket dertil. Det er mig bevidst, at hensigtsmæssige Afhandlinger om dette Emne ere nyttige for vore Missionærer, og derfor besluttede jeg at samle de Oplysninger, jeg kunde, om dette Stridsspørgsmaal.

Der er ingen Tvivl om, at Herren ønsker, at hans Folk skal hvile hver syvende Dag til Minde om den Dag, da han selv hvilede, efterat han havde fuldendt sit Skabelsesværk; men Skriften beviser ikke, at det skulde være paa nogen bestemt Dag, før Loven blev given til Moses til Israels Børns Vejledning — og kun til deres Vejledning. De fik ikke alene Befaling til at helligholde den syvende Dag, men det blev ogsaa befalet dem at ihukomme andre Sabbater. (2 Mos. 23, 10. 11. og 3 Mos. 25, 1—5.) Dersom denne Befaling er bindende for os lige saa vel som for Israels Børn, hvorfor helligholde da vore Venner, som stride for den syvende Dag, ikke ogsaa det syvende Aar eller Sabbatsaaret? Hvorfor ikke ogsaa den første Dag i den syvende Maaned (3 Mos. 23, 24.)? Hvorfor ikke ogsaa den tiende Dag i den syvende Maaned, om hvilken det saa strængt blev indskjærpet, at „hver Sjæl, som ikke ydmyger sig paa den samme Dag, skal udryddes fra sit Folk, og hver Sjæl, som gjør noget Arbejde paa den samme Dag, den Sjæl vil jeg (Herren) ødelægge af hans Folks Midte. I skulle intet Arbejde gjøre; det skal være en evig Skik hos Eders Efterkommere" (3 Mos. 23, 27—31.)? Hvorfor ikke ogsaa tælle „syv Aar syv Gange" og „holde det halvtredsindstyvende Aar helligt" (3 Mos. 25, 8—10.)? Dersom det ene Bud er bindende for os i Følge Mose Lov, hvorfor da ikke ogsaa det andet? Fremdeles, dersom Loven, der blev given til Israels Børn, er bindende for de Kristne, da er Straffen for at overtræde Sabbaten ogsaa bindende. Straffen var Døden. (4 Mos. 15, 32—36.) Anbefale vore

Venner af den syvende Dag denne Straf for at ringeagte Sabbaten? Hvis ikke, hvorfor? Dersom Straffen ikke er bindende i vor Tid, hvorfor er saa Loven det?

Kristus fandt Jøderne belæssede med mosaiske Ritualer og Forskrifter, indtil de næsten svimlede under Byrden. Han blev dadlet, fordi han ikke helligholdt Sabbaten saaledes, som Farisæerne fortolkede Loven. Jøderne forfulgte, ja søgte endogsaa at ombringe Jesus, fordi han helbredte paa Sabbaten. (Joh. 5, 16.) Som Protest mod den stive Formalitet nedlagde han det gyldne Princip, at „Sabbaten blev til for Menneskets Skyld, ikke Mennesket for Sabbatens Skyld." (Mar. 2, 27.) Sabbaten var til Erindring om det naturlige eller fysiske Skabelsesværk (2 Mos. 20, 11. og 31, 17.); ligeledes til Erindring om Israels Børns Udfrielse af den ægyptiske Trældom (5 Mos. 5, 15.), den billedlige Forløsning.

Men dersom vi lægge Mærke til Overgangen fra Paaskefesten til Herrens Nadvere, og til, at Apostlene nød den om Søndagen, da kunne vi let opfatte den som et Billede paa Forløsningen.

Ligesom den gamle Sabbat var til Erindring om den gamle Skabelse, saaledes er ogsaa Søndagen en højtidelig Erindring om den ny Skabelse eller den fuldkomne Forløsning ved Jesus Kristus. Det Første er et Billede og en Profeti om det Sidste, medens det Sidste er et Modbillede og en Opfyldelse af det Første samt en Forjættelse om evig Fred. Det gamle Testamentes Love vare kun Muld, der dækkede Evangeliets Kjærne, som skulde gro til Fuldkommenhed ved Jesus Kristus. Den jødiske Sabbat blev vanhelliget, da Jøderne forkastede Guds Søn og fornedrede ham i Graven, hvor han laa, medens de helligholdt deres Sabbat; derved blev deres Sabbatsdag til en Sørgedag. Paa dens Ruiner opkom den ny Sabbat, og den ny Skabnings første Frugt opstod af dens Grav. For de Sidste-Dages Hellige er Helligholdelsen af denne Dag et velsignet Privilegium, en Guds Gave, en Vederkvægelsesdag med Herren og med hverandre. Den har taget den gamle Sabbats Plads og afskaffet dens Forberedelsesformer. Kristus opfyldte Loven og afskaffede den derved. „Det Gamle er forbigangent, se, Alt er blevet Nyt."

Den Dag, som bedst svarer til Pauli Lærdomme, er Søndagen. Den direkte Oprindelse til denne højtidelige Dag er Jesus Kristus, Evangeliets levende Kjærne. Jesus sagde: „Alle Ting ere mig overgivne af min Fader." Paulus siger: „Thi han er vor Fred, som gjorde eet af begge og nedbrød Adskillelsens Mellemvæg, da han i sit Kjød afskaffede Fjendskabet, Budenes Lov med dens Befalinger." (Eph. 2, 14. 15.)

Kristus var en Jøde og helligholdt den jødiske Sabbat, den syvende Dag eller Lørdagen. Han kom for at opfylde Loven og forklarede udtrykkeligt Jøderne, „at han var Herre ogsaa over Sabbaten", ligeledes, „at Sabbaten blev til for Menneskets Skyld, ikke Mennesket for Sabbatens Skyld." „Jesus blev givet al Magt i Himmelen og paa Jorden, og (Gud) har lagt Alt under hans Fødder og sat ham til Hoved for Alting i Menigheden, og Gud hvilede paa den syvende Dag fra alle sine Gjerninger, og han, som er indgaaet til hans Hvile, ogsaa han hviler fra sine Gjerninger ligesom Gud fra sine, thi dersom Josva havde skaffet dem Hvile, da havde han ikke derefter talt om en anden Dag; altsaa er der en Sabbatshvile tilbage for Guds Folk." (Hebr. 4, 3—10.) Den Mening fremgaar af Ovenstaaende, at ligesom Gud helligede og beskikkede en Dag til Hvile, da han

havde fuldendt sin Gjerning, saaledes beskikkede Jesus en Dag, paa hvilken hans Efterfølgere skulde hvile og ihukomme hans fuldendte Gjerning. Jesus fuldendte sin Gjerning og opstod og hvilede paa den første Dag i Ugen, og Alle, som hvile med Jesus, skulle hvile paa den Dag; thi han skulde hvile paa den Dag, han fuldendte sin Gjerning, ligesom Gud hvilede paa den Dag, han fuldendte sin. Ligesom Gud indførte den mosaiske Husholdning med den syvende Dags Sabbat, saaledes indførte Jesus Evangeliets Husholdning med den første Dags Sabbat. Efter Jesu Opstandelse og Kirkens Organisation høre vi aldrig Apostlene tale om at helligholde den jødiske Sabbat.

Jesus gjenindførte i en eller anden Form de ti Bud med Undtagelse af det Bud, der henhører til Sabbaten. Han opfyldte og afskaffede Loven, medens han samtidig gjengav de moralske Love og indførte en bedre Plan. Den jødiske Sabbat er ikke mere bindende for os end Loven om Ofring og Omskjærelse; den ene er lige saa meget en Lov for os som den anden.

Vore Venner af den syvende Dag prøve paa at lægge Ansvarligheden for den første Dags Sabbat paa Skuldrene af den katolske Kirke; men Historien beretter, at de Kristne efter Kristi Opstandelse helligholdt den første Dag i Ugen som Herrens Dag i det første Aarhundrede, og at nogle af de omvendte Jøder helligholdt baade denne og den jødiske Sabbat. Den beretter ogsaa, at medens Jesu Mission endnu var i frisk Minde og Begejstringen stærk, højtideligholdt Nogle hver Dag. Vi læse i Ap. G. 2, 46: „Og hver Dag vare de varagtigen og samdrægtigen i Templet, og i Husene brøde de Brød." Paulus gik ind i Synagogen og lærte frit i tre Maaneder. „Men de Troende, forenede fra det Første, højtideligholdt een Dag om Ugen ved Gudstjeneste. Endogsaa da de daglige Møder ikke regelmæssigt kunde vedligeholdes, tilbragte de Kristne i det mindste en Syvendedel af deres Tid udelukkende til Gavn for den udødelige Sjæl. De jødiske Kristne, særlig dem i Palæstina, holdt sig, som allerede bemærket, til det gamle Testamentets Sabbat, men de højtideligholdt tillige den første Dag i Ugen til Erindring om Jesu Opstandelse". (Schaff's History of the Apostolic Church, Side 552.) Han siger endvidere paa samme Side: „De hedenske Kristne, som ikke lagde nogen Vægt paa Ceremonier, højtideligholdt paa den Maade kun den første Dag i Ugen som den Dag, der fuldendte den ny Skabelse". Ikke desmindre blev den jødiske Sabbat i lang Tid vedligeholdt af nogle jødiske, kristne Samfund i Østen. (Eusebius 3, 27.)

Paulus irettesatte Folket, fordi det atter vendte tilbage til den svage og fattige Børnelærdom, hvoraf de paany gjorde sig til Trælle og toge Vare paa Dage, Maaneder, Tider og Aar. (Gal. 4, 9. 10.) „Da Tidens Fylde kom, udsendte Gud sin Søn, født af en Kvinde, født under Loven, paa det at han skulde frikjøbe dem, som vare under Loven, at vi skulde faa den sønlige Udkaarelse . . ., saa at Du ikke længer er Træl, men Søn; men er Du Søn, da er Du ogsaa Guds Arving formedelst Kristus." (Gal. 4, 4. 5. 7.)

Vi kunne med Sikkerhed slutte os til den kristelige Sabbats apostoliske Oprindelse ved Traditionens enstemmige Vidnesbyrd fra Slutningen af det første og Begyndelsen af det andet Aarhundrede i Forbindelse med forskjellige Skriftsteder i det ny Testamente, thi paa den Tid blev Søndagen, Herrens Dag, almindelig helligholdt i Kirken.

(Fortsættes.)

Blandinger.

En Lynstraale slog for kort Tid siden ned i en katolsk Kirke i Posen og bedøvede flere af Kirkegjængerne; derefter fo'r den ud af en Sidedør og saarede 40 Mennesker, hvoraf de Fleste vare Børn. Størsteparten slap med mindre Brandsaar.

Ifølge Statistiken arresteres i England aarlig ca. 175,000 Mennesker for Drukkenskab og Forbrydelser, begaaede under Rusens Indflydelse.

Ifølge »Jewish Chronicle« har Baron Edmond Rothschild grundet en ny jødisk Koloni i Palæstina. Den ligger i Galilæa, ikke langt fra Damaskus, og indbefatter 3000 Akres Land og flere af Jordanflodens Kilder.

I 1894 fødtes i Berlin 49,497 Børn, deraf 6769 udenfor Ægteskab og 3 af Mødre under 15 Aar. Tvillingfødsler forekom i 547 og Trillingfødsler i 9 Tilfælde. Blandt de ægtefødte Børn vare 10,893 Førstefødte, 7 af Mødre i en Alder af 16 Aar og 42 af 17-aarige Mødre. En 17-aarig Moder skjænkede allerede sin Mand det tredie Barn, en 22-aarig Moder nedkom med det 6te, en 25-aarig med det 9de, en 29-aarig med det 12te, en 30-aarig med det 14de og en 32-aarig med det 15de Barn. 22 Fædre bleve velsignede med det 17de, 9 med det 18de, 1 med det 19de, 1 med det 20de og 2, med Koner i en Alder af henholdsvis 43 og 44 Aar, med det 21de Barn.

Dødsfald.

Christen Lorentzen, født i Gislinge, Holbæk Amt, den 26. Marts 1822. Han annammede Evangeliet den 17. Januar 1858, emigrerede til Utah i 1878 og døde i Ferron, Utah, den 25. November 1895.

Syver Olsen, født i Eidsvold, Norge, den 4. December 1829. Han annammede Evangeliet den 25. Januar 1872, virkede derefter en Tid som Missionær, emigrerede til Utah i 1875 og døde i Koosharem den 8. April 1896.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. N. Lund, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1896.